

vistnok Hospitalets Bøger give fornøden Oplysning, og dette er et Exempel, hvortil den ærede Minister maa tage en lille Smule Hensyn, da det netop angaar et kjøbenhavnskt Hospitalsforhold. — Den ærede Minister var faa bange for Charlatanerne, og det er ganske afgjort, at de i Grunden ere de værste; men under de nuværende Forhold er det navnlig Charlatanerne, som have den største Beskyttelse. Det er disse Folk, der drage omkring og hemmelig fortælle Folk om deres Vidunderkunster og mirakuløse Bedrifter, som skade i en uhyre høj Grad. Der er de, der forstaa at omgive sig med en vis „Nimbus“, en Hemmelighedsfuldhed, som i Virkeligheden gjør langt mere Skade, end de vilde gjøre, hvis Kvakksalverloven gik igjennem. Naar det blev dem tilladt offentlig at behandle de Syge, som kom til dem, vilde man lettere faae at vide, hvem der var Kvakksalvere, og hvem der havde nogen praktisk Dygtighed til at behandle de Syge. Jeg forstaa ikke, hvem det er, den høitærede Minister vil beskytte ved denne Lov. Er det Befolkningen, eller er det Lægerne? Et af To maa være Tilfældet, men er det Befolkningen, tror jeg dog, at de Røster, som høve sig i Befolkningen for en Udvidelse i den Retning, ere stærkere end de Røster, der fraraade en saadan Udvidelse, og er det Lægerne, tror jeg, at der, rundt omkring i Landet, hæver sig mange Røster selv fra deres Side med Ønske om, at denne Lov maa kunne gaa igjennem, ikke indskrænket saaledes, som den her foreligger, men med en endnu større Udvidelse. Det er kun faa Dage siden, jeg talte med en Mand, som jeg tør antage for at være en af vore dygtigste Læger, en Distriktslæge, hvis Navn staaer til den høitærede Ministers Tjeneste, om han maatte ønske at vide, hvem det er. Jeg talte med ham om den Lov, som her er fremlagt, og han sagde: Lad det nu for Gud's Skyld ikke blive en Halvbed, men lad os faae Lægepraxisen helt frigiven, thi det skader os meget mere, saaledes som det nu er. Det er ikke alene denne Læge, der udtaler sig saaledes, men jeg kjenner flere Læger, der mest frygte for den nuværende Hemmelighedsfuldhed, som medfører, at man ikke kan sselne imellem den praktisk dygtige Mand og Charlatanen, hvilket er langt farligere, end naar de Paagjældendes Virksomhed kommer til at ligge aabenlyst for Alverdens Øine. Naar det bliver Tilfældet, vil den meget lettere blive kastet tilside, hvis Maade at arbejde paa er Charlataneri, medens den virkelige Dygtige vil blive draget frem, og jeg tror, at det hærken vil være til Skade for Befolkningen eller for Lægerne. Da dette er et Spørgsmaal, der, som det rigtigt er blevet yttret, ikke har nogen politisk Betydning, men er en Velfærdsaaq for Befolkningen, vil jeg bede den høitærede Minister om at ville se paa Lovforslaget med velvillige Øine, og om muligt arbejde hen til, at et Saab, der mere og mere gjør sig gjældende i Befolkningen om en Udvidelse i

den omhandlede Retning, maa finde hans Understøttelse.

Clausager: Da Tiden allerede er langt fremrykket, skal jeg søge at fatte mig meget kort. Over for en Yttring af den ærede Justitsminister skal jeg kun sige, at han rimeligvis har gjættet rigtig med Hensyn til de to Tilfælde, som jeg har omtalt. Hvad det ene var, kunde han naturligvis sige sig selv, og med Hensyn til det andet Tilfælde har han rimeligvis gjættet rigtigt. Naar den ærede Minister lod falde en Antydning om, at jeg, hvis jeg havde været nøie bekendt med Forholdene og med de Oplysninger, som foreligger for den ærede Minister, vistnok vilde have sælbet en anden Dom, skal jeg for det Første bemærke, at det neppe vilde være rigtigt — ligesom heller ikke Tiden vil tillade det — at gaa ind paa en Forhandling af den Natur; men dernæst skal jeg tilstaa, at det ganske vist vilde interessere mig, om den ærede Minister ved en passende Leilighed privat vilde indvie mig lidt i disse Oplysninger, som faa betydligt skulde kunne forandre min Dom i de paagjældende Tilfælde. — Den ærede Minister kom dernæst til at sige, at det ikke kunde nytte, at man opstillede visse Regler, naar man omtrent var værgeløs med Hensyn til at faae dem overholdte. Dette gjaldt navnlig dem, som vi have ment, sikkrende Bestemmelser i vort Lovforslag, som skulde værges imod, at ikke autoriserede Læger skulde besfatte sig med Kure for de Sygdomme, som man troede at maatte undtage fra deres Virksomhed. Hertil siger jeg: Høve vi ikke i mangfoldige Tilfælde i Livet sikkrende Bestemmelser for Tilfælde, uden dog at være istand til at afværge, at de Tilfælde, man vil sikkre sig imod, fremkomme? Forbrydelser kunne jo fremkomme, men alligevel har man Love for at kunne straffe dem; naar de fremkomme. Det Samme maa, forekommer det mig, blive Tilfældet her. Den ærede Minister kunde ikke tilsiige os nogen rigtig Bistand med Hensyn til Gjenemførelsen af vort Lovforslag, hvorimod han troede, at vi vilde være gaaede en rigtigere Vej, dersom vi havde opfordret ham til at indbringe sit Lovforslag, og naar vi havde sluttet os til det deri giene Grundlag. Det er muligt, at vi hellere maatte være gaaede den Vej; det skal jeg ikke modsiige, men nu have vi indbragt dette Forslag, og jeg kan ikke godt frasælbe Tanken om, at det, naar saavel et Udvalg som den ærede Minister vilde være behjælpelig med dets videre Fremme, maatte kunne lykkes at faae Noget ud deraf. Dog tillader jeg mig baade paa min ærede Medforlagsstillers og paa egne Vegne at bede den ærede Minister om, at han, forsaavidt han tror det kan fremme Sagen, vil indbringe sit Lovforslag eller det, som Landssthinget vedtog i sidste Samling. Jeg vil være ham taknemmelig derved, forsaavidt han tror, at det vil have en Fremstjyndelse af Sagen tilfølg. Hans Lovforslag vil da rimeligvis